

In november lopen we tijdens het WK weer allemaal de polonaise op zijn *Viva Hollandia* en nu kan dat op zijn nieuwste zomerhit *Dansen voor je leven*. Wolter Kroes (53) geldt al jarenlang als Koning Oranje en dat zal tijdens het WK in Qatar niet anders zijn. Toch kende ook hij tijden waarin bierdouches hem niet vreemd waren. ‘Ik deed m’n armen wijd open en ik riep: “Nou, kom maar op dan!”’

TEKST FRANK WAALS FOTOGRAFIE ANP

‘Ik geloof geen reet van dat Borsato-verhaal’

W

Wat een mooi kantoor heb je.

‘Dit is normaal ook de plek om een drankje te drinken aan de bar. Tessa wilde niet meer voortdurend mensen thuis over de vloer hebben en dus hebben we het voor zakelijke klanten hier wat huiselijker gemaakt. Tijdens de coronatijd heb ik hier op vrijdag- en zaterdagavonden met mijn jongste zoon Thomas films zitten kijken. Alles wat ik de afgelopen jaren van mijn gezin heb moeten missen, heb ik in die periode dubbel en dwars ingehaald. Ik zag het echt als een cadeautje om ineens zoveel tijd met hen te kunnen spenderen. Gestaag duurde het langer en ging ik het optreden toch wel missen. Ik ben toch die artiest. Al 34 jaar.’

Die het alsmat drukker krijgt?

‘Maandag, dinsdag en woensdagmiddag zijn mijn vrije dagen. Daarnaast is mijn agenda voor 70 procent gevuld met bedrijfsfeesten en grote evenementen. Ze zijn niet aan te slepen, want nu iedereen er weer op uit mag, doen we dat ook massaal. Toen Thomas veertien jaar geleden

geboren werd, zei ik dat ik in principe maximaal negentig à honderd optredens per jaar zou doen. De realiteit nu? We draaien gemiddeld zeven shows per week, 28 per maand en tweehonderd per jaar. Tussendoor nemen we echter wel vakantie. Zo reis ik nu, terwijl dit interview in de winkel ligt, lekker met mijn gezin door Mexico.’

Wanneer kom je op het punt dat je onderneming naar de achtergrond verdwijnt en je alleen nog maar de krenten uit de pap haalt?

‘Dat was ik nu al van plan, maar is me niet gelukt. Ik vind het werk namelijk nog te leuk. En het publiek ook. Ik blijf maar gevraagd worden. Ik moet er echter wel voor oppassen dat mijn stem het na zoveel maanden niet opgeeft. Daarom pak ik nu mijn rust met een vakantie en wanneer ik in Nederland ben met vrije dagen tussen optredens door. Zo blijft het verantwoord. Zolang de mensen m'n oude en nieuwe repertoire willen horen, ga ik door. Ik sta inmiddels voor drie generaties op te treden, zoals laatst bijvoorbeeld nog in het Olympisch Stadion. Alle glazen in de lucht, iedereen meebrullen. Dat gaf me wel weer even een muzikaal orgasme, hoor.’

Een van je grootste hits, Viva Hollandia, werd door de spelers van Oranje gezongen in de kleedkamer na plaatsing voor het WK. Een hele eer.

‘Dat was het allermooiste cadeautje dat ik kon krijgen. Ik weet nog goed dat ik er tijdens het EK van 2008 in Bern mee stond op te treden en mijn telefoon ging. ‘Je staat op 1,’ riep mijn manager. Een week later werd Thomas geboren. Alles kwam toen samen. Inmiddels is *Viva* een grotere hit dan *Wij houden van Oranje* van André Hazes, waar ik en de vorige generatie voetballers weer mee zijn opgegroeid. Wat ze echter beide gemeen hebben, is dat het evergreens geworden zijn. Dat is iets om trots op te zijn.’

In niets te vergelijken met de periode voordat mensen je überhaupt kenden.

‘Voor mij was dat, hoe fijn het nu ook is, echt de leukste tijd. Ik was nog aan het bouwen. Op het moment dat je eigen repertoire groeit, mensen je nummers meezingen en je hits gaat scoren, dan verandert er wel wezenlijk iets in je. Het voelt fantastisch en laat je minder nerveus voelen voorafgaand aan een optreden. Denk echter nooit als artiest dat je er bent, want je bent zo goed als je laatste optreden. Zodra je denkt dat je het gemaakt hebt, is het afgelopen. Je moet blijven werken, blijven knokken, vernieuwend zijn

met liedjes en je stem trainen. Dat het publiek je blijft omarmen. Het is vaak een combinatie van dingen. Ik ken genoeg collega's die altijd vals zingen, maar toch succes hebben vanwege hun charisma.’

Er kleeft aan jou vrij weinig negativiteit. Op Twitter kwam ik eigenlijk maar één wanklank tegen: dat je dochter Pamela haar rol in de musical *Les Misérables* alleen maar te danken zou hebben aan haar bekende vader.

‘Heb ik gezien. Wat een klootzak, hè? Ik heb schijt aan dat soort zuurpruimen, want ik weet dat Pamela alles op eigen kracht gedaan heeft. Wat ik doe, staat niet eens in de schaduw van wat zij allemaal kan. Technisch zingt ze tien keer beter dan ik ooit zou kunnen en zelfs nu ze niet meer op de Fontys Hogeschool Tilburg zit, neemt ze nog elke dag zangles. Ik heb dat zelf ook 25 jaar lang drie keer per week gedaan, bij zangcoach Alida van Dongen, en zolang zij leeft voelt het niet goed om dat met iemand anders weer op te pakken. Ik zit echter in een heel andere league dan Pamela. Bij mij moet het dak eraf, bij haar mag geen noot fout zijn. Toen ze de understudy-rol van Cosette en daarnaast een plek in het ensemble kreeg, heb ik wel even gehuild. Allemaal aan zichzelf te danken, zonder hulp van papa.’

Jouw ouders hielpen je wel, toch?

‘Zij werken en werkten met mij. Pa stopte zelfs met zijn schildersbedrijf om bij mij het geluid te komen doen. Daarmee kon hij echter mijn carrière niet sturen, dat deed ik zelf. Pa en ik zijn altijd rechtdoorzee met elkaar. We hebben vaak strijd en ruzie gehad op en naast de bühne, maar altijd op een goede manier. Ik zou hem nooit in de steek laten. Dat kan ook niet. Hij is aandeelhouder in mijn bedrijf. We zullen elkaar nooit laten vallen.’

Collega's laat je ook niet vallen. Marco Borsato, Danny de Munk, je komt voor hen op nu ze worden beschuldigd van grensoverschrijdend gedrag.

‘Ik geloof geen reet van dat Borsato-verhaal. En De Munk, ik ken dat ventje al zo lang. Ik weet wat hij vroeger allemaal met meiden heeft uitgespookt, maar ik steek mijn beide handen er voor in het vuur dat Danny niemand verkracht heeft. Marco idem dito. Blijkt het straks toch zo te zijn en komt er bewijs op tafel, pas dan trek ik ze weer uit dat vuur. Eerder niet. Het is levensgevaarlijk wat er nu allemaal gebeurt met die juicechannels. Ze maken hele gezinnen kapot met vijftien jaar oude verhalen en zorgen ervoor

dat kinderen van BN'ers niet meer naar school durven. Waar zijn ze in godsnaam mee bezig? Als artiesten volgen we het op de voet en lullen we er continu met elkaar over. Er komt een dag dat iemand als Yvonne Coldeweyjer zelf de sjaak is. Let maar op. Daar zitten we met z'n allen op te wachten. Dat is toch logisch? Ik vind deze tendens die gaande is te triest voor woorden en levensgevaarlijk. Maar ja, het publiek smult ervan, dus is er een verdienmodel voor.’

Heb jij nog lijken in de kast?

‘Ik heb heus genoeg uitgevreten toen ik vrijgezel was, maar ik was snel weer aan de vrouw. Mijn eerste relatie duurde vrij lang, maar liep toch op de klippen. Het succes in mijn werk – ik was 29 – groeide en toen ik het idee kreeg dat ik de aandacht van vrouwen net iets te leuk ging vinden, ben ik met die relatie gestopt. Vreemdgaan lag op de loer en dat wilde ik niet. Ik wilde haar geen pijn doen. Bovendien was ik altijd weg om op te treden en realiseerde ik me dat we het op die manier niet meer samen redden. Ik koos eieren voor mijn geld in plaats van voor haar. Niet lang daarna was ik een paar jaar samen met iemand anders en inmiddels ben ik alweer achttien jaar gelukkig met mijn tweede vrouw Tessa. In 2007 zijn we getrouwd. Ik genoot heus van het vrije leven, maar ben uiteindelijk toch meer een type dat niet te lang alleen wil zijn en huisje-boompje-beestje koestert.’

Welke lessen heb je getrokken uit die tropenjaren van je carrière?

‘Iedereen kent in zijn of haar leven een periode waarin je met mensen omgaat die je naaien. Dat is mij ook weleens gebeurd en daar heb ik ook wel een duur bonnetje voor betaald. Om bij iemand zakelijk weg te kunnen komen, bijvoorbeeld. Ik raakte daardoor financieel helemaal aan de grond, maar ik zag het als investering in mezelf. Ik moest vrij zijn om zelf te kunnen bouwen aan ideeën. Of wat te denken van een oud-manager met wie ik drie keer Ahoy uitverkocht. Die man overleed geheel onverwachts aan kanker, waarna zijn zoon het van 'm overnam. Die jongen snapte het vak echter niet en bleek veel te introvert als manager. Zo zijn er meer situaties geweest waarin ik moest besluiten een ➤

‘Zodra je denkt dat je het gemaakt hebt, is het afgelopen. Je moet blijven werken, blijven knokken en vernieuwend zijn met liedjes’

NIEUWE REVU ONTMOET WOLTER KROES

Waar? Op zijn kantoor in Wormerveer. Alhoewel kantoor...
Wolter bouwde er ook een fitness, bar, tv-kamer en montagestudio met drumstel bij. Je zou er haast gaan wonen.
Wanneer? Maandag 4 juli.
Verder nog wat? Wolter noemt het afscheidsconcert van Rob de Nijs, ook al was hij er zelf niet bij, het mooiste evenement van het jaar. ‘Persoonlijk had ik Rob op een mooie troon gezet in plaats van in een rolstoel voor een microfoon. Dat maakte het wel heel kwetsbaar. Het eerbetoon was desalniettemin prachtig. Een laatste groet van een artiest die veel meer verdiende dan hij gekregen heeft. *Banger Hart* was zijn enige nummer 1-hit, hij had er wel twintig moeten hebben. Hij zit echter in ons collectief geheugen en dat is misschien nog wel meer waard.’

‘We zitten met z’n allen te wachten op de dag dat Yvonne Coldeweijer de sjaak is’

andere weg in te slaan. Ik ben blij nieuwe mensen om me heen te hebben kunnen verzamelen. Achteraf bezien kan ik zeggen: had ik dat maar jaren eerder gedaan.’

Wat is je advies aan jonge artiesten?

‘Je moet nooit stil blijven staan, want de comfortzone is levensgevaarlijk. Vooral als je in één klap heel veel geld gaat verdienen. Blijf normaal doen. Bak gewoon op zaterdagmiddag lekker zelf je biefstukje op de barbecue en ga niet zweven. Succes kun je niet afdwingen, maar je kunt het jezelf wel gemakkelijker maken door altijd aan te staan, niet te zeiken en te leveren. André Hazes is bijvoorbeeld al dik drie jaar uit de roulatie en ik denk weleens: jongen, je moet het niet te lang laten duren allemaal. Het zal met hem

echt wel weer goed komen zodra hij het in z’n hoofd weer op een rijtje heeft en het gevoel krijgt optredens en aandacht weer aan te kunnen. Daar heeft hij, in mijn ogen, zo’n Videoland-documentaire die hij nu aan het maken is helemaal niet voor nodig. Hij moet gewoon weer goede muziek gaan maken, het plezier terugkrijgen en laten zien dat hij het mooiste vak van de wereld heeft. Nog een advies aan jongelingen: niet altijd weglopen als je een biertje naar je hoofd krijgt.’

Altijd blijven staan dus?

‘Het hangt van de situatie af. Alleen bij echte dreiging weggaan, anders niet. Anders laat je één stompert het verpesten voor de rest. De eerste keer dat ik een bierdouche kreeg was tijdens een van mijn allereerste optredens op een boerenfestival in Beneden-Leeuwen. Voor mij in de line-up stond Def Rhymz, die het publiek opriep om iedereen die na hem kwam helemaal onder te gooien. En dat gebeurde. Dj’s, geluidsmanen, niemand was veilig. Ik dus ook niet, die – grote fout – opkwam in een nette zwarte broek met net zwart overhemd. Binnen twee seconden was ik zeik- en zeiknat, haha. Ik ben toch gewoon gaan zingen. Wat moest ik anders? Vijf minuten later volgde er een volgende regen van bier en vlak voor de derde lading deed ik m’n armen wijd open en riep ik: “Nou, kom maar op dan!” Daarna moest ik wel afbreken, want ik was totaal doorweekt. De dag erna moest ik op kantoor komen bij mijn boekingskantoor, want de organisator wilde me niet betalen. Iemand in het publiek had namelijk met een oude videorecorder staan filmen, net op het moment dat ik om die derde bierdouche vroeg. Daardoor vonden ze dat ik het had uitgelokt. Mijn boeker heeft me toen financieel gecompenseerd.’

Dat overhemd liet je daarna thuis hangen?

‘Enige tijd later stond ik op de kermis van Heemskerk waar ook niemand droog van het toneel kwam. Dat wist ik van tevoren. Het was daar toen een traditie om elke zanger of zangeres de volle laag te geven. Behalve Corry Konings, die daar een heldin is. Ik had me goed voorbereid en stapte in een duikpak het toneel op. Wat denk je? Geen druppel! Stond ik daar zwaar voor lul. Vandaag de dag denken mensen wel twee keer na voordat ze met bier gaan gooien, want die krenge zijn 8 euro per stuk! Ik ben in mijn leven maar één keer boos geworden om een dergelijk drankincident, en dat is toen in Groningen een imbeciel een ongeopend, vol halveliterblik in volle vaart mijn kant op wierp. Ik kon ’m nog net ontwijken en wegtikken. Had ik ’m op

m’n kop gekregen, dan was ik er niet meer geweest. Die gozer werd direct door beveiligers uit het publiek getrokken.’

Kun je eigenlijk goed tegen alcohol?

‘Prima! Maar de eerste keer dat ik iets dronk, zal ik nooit vergeten. Dat was echt hilarisch. “Papa, help me, help me. Ik ga dood!” riep ik toen ik als jonge jongen een bacoetje achteroversloeg. Ook de eerste keer van mijn zoon, Wolter junior, staat me nog bij. Westendorf, Oostenrijk en een toilet. Spugen dat hij deed boven die wc-pot met daarboven zijn lange haarlok. En ik iedere keer maar doortrekken zodat die haarlok mee de rondte in ging, haha.’

Mooi toch, die band tussen vaders en zonen?

‘Dat is goud waard. Het is mijn grote wens om ooit nog eens met mijn vader en m’n jongste zoon te duiken naar haaien in Frans-Polynesië. Die ouwe is inmiddels 76 en steeds vaker thuis om voor mijn moeder te zorgen die met wat kwaaltjes kampt. Ik moet er daarom niet te lang meer mee wachten. Voor hij tachtig is, wil ik deze droom gerealiseerd hebben. We duiken ons hele leven al, aangezien pa jarenlang als bondsinstructeur duikers heeft opgeleid. Ik geniet van de rust onder water, de wereld van de vissen en het geluid van bubbeltjes, maar mijn vader hoor je altijd van verre aankomen. Ook op twintig meter diepte hoor je hem namelijk voortdurend praten, zingen, murmelen en toeteren door zijn mondstuk.’

Ben je een bezorgde vader?

‘Ik laat mijn kinderen vrij, maar beseft me terdege dat we nu wel in een behoorlijke rotte tijd leven. Ik heb vijf kinderen, waarvan mijn dochter Sue tijdens uitgaan het dorp niet meer uitkomt. Ze is veel te bang dat ze in Amsterdam een prikkie krijgt (het zogenoemde ‘needle spiking’, waarbij onbekenden argeloze clubbezoekers steken met een drugsnaald, red.). In de grote stad kun je haast geen Rolex meer dragen of ze slaan je ervoor in elkaar of schieten je voor je kop. Ik ben blij dat mijn dochters grote vriendjes hebben die voor hen opkomen, maar als vader blijf je je toch zorgen maken. Kinderen zijn als ouder je grootste liefde en plezier, maar ook je grootste verdriet. Ik moet er niet aan denken dat er iets met hen gebeurt. Dat zou mij kapotmaken. En toch, toch moet je ze op een gegeven moment laten gaan en niet te veel doemdenken. Ik zie het ook bij mijn eigen ouders. Mijn moeder belt me nog elke dag wanneer ik weer kom en als ik een paar dagen naar het buitenland ga, dan moet ik eerst langskomen voor een zoen

anders mag ik niet weg. Ik mag dan wel 53 zijn, maar blijf toch haar kind.’

Zit er een verschil tussen zoons en dochters?

‘Nee, niet echt. Ja, meiden zijn wat bijdehanter. Wolter junior is wel de eerste geweest die een vriendin kreeg en dan ook nog eens zo’n knap meisje, dat zijn broers en zussen zich afvroegen hoe dat in godsnaam mogelijk was. Hij is echter een schat van een jongen, dus ik begrijp dat wel. Ik heb gelukkig allemaal kinderen die gewoon normaal doen. Het is superleuk om ze groot te zien worden en de ontwikkeling naar volwassenheid van dichtbij mee te maken. Thomas was als jongste niet gepland, maar wel gewenst en ik ben zo verschrikkelijk blij dat hij er is. Zonder hem zou het een stuk saaier zijn in huis. Hij is mijn vriend, mijn maatje en houdt mij jong. Andersom noemt hij mij zijn mattie, want ja, meneer gaat langzaamaan puberen, hè. Een half jaar geleden zaten we nog naakt samen in het bubbelbad naar de sterren te kijken en van de ene op de andere dag ging z’n zwembroek aan en z’n stem omlaag. Of dan draait hij zich om in de douche als ik binnen kom lopen, haha. Zo ging dat bij mij vroeger ook.’

Over een paar jaar is alles de deur uit.

‘Ik hoop dan niet dat Tessa en ik elke dag tegen elkaar gaan zitten zeiken van: hoe zou het met de kinderen zijn? We merken dat nu al, wanneer we elk jaar in juni samen een dag of vier naar Ibiza gaan om onze trouwdag te vieren. Zitten we daar, hebben we het alleen maar over die koters. En we maken ons er beiden schuldig aan. We kunnen het niet helpen. Ze zijn ons leven en stiekem hopen we dat ze het allemaal beter gaan doen dan wijzelf. Ik gun ze de beste start denkbaar en help hen waar ik kan. Als ik morgen bijvoorbeeld 10 miljoen euro zou winnen in de loterij, dan kocht ik voor elk van hen een huis. Waarom niet? Niets maakt mij gelukkiger dan hen gelukkig te zien.’ ✖